

KOŚCIÓŁ
NAUCZA

DRN 5. Nie możemy zwracać się do Boga jako do Ojca wszystkich, jeśli nie zgadzamy się traktować po bratersku kogoś z ludzi na obraz Boży stworzonych. Postawa człowieka wobec Boga Ojca i postawa człowieka wobec ludzi, braci, są do tego stopnia z sobą związane, że Pismo święte powiada: „Kto nie miłuje, nie zna Boga” (I J 4, 8). Stąd upada podstawa do wszelkiej teorii czy praktyki, które między człowiekiem a człowiekiem, między narodem a narodem wprowadzają różnice co do godności ludzkiej i wynikających z niej praw. Toteż Kościół odrzuca jako obcą duchowi Chrystusowemu wszelką dyskryminację czy prześladowanie stosowane ze względu na rasę czy kolor skóry, na pochodzenie społeczne czy religię. Dlatego też święty Sobór, idąc śladami świętych Apostołów Piotra i Pawła, żarliwie zaklina chrześcijan, aby „dobrze postępując wśród narodów” (I P 2, 12), jeśli to tylko możliwe i o ile to od nich zależy, zachowywali pokój ze wszystkimi ludźmi, tak by prawdziwie byli synami Ojca, który jest w niebie.

Nostra Aetate

Deklaracja o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich

18. Aktualność nauki Chrystusa

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- odkrywanie wyjątkowego znaczenia chrześcijaństwa,
- pogłębienie rozumienia istoty zbawczego charakteru posłannictwa Jezusa i Jego Kościoła.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

uczeń:

- po lekcji potrafi zachęcić do chrześcijaństwa,
- po lekturze fragmentów deklaracji *Dominus Iesus* wymienia argumenty, przemawiające za wyjątkowością chrześcijaństwa,
- po lekcji wymienia konkretne sposoby realizacji uczynków pokutnych.

3. POJĘCIA, POSTACI

- deklaracja *Dominus Iesus*,
- relatywizm,
- subiektywizm.

4. WARTOŚCI

- wartość zbawcza chrześcijaństwa,
- kształtowanie własnej odpowiedzialności za innych, chęć niesienia pomocy.

5. SCHEMAT LEKCJI

- relatywizm i subiektywizm w odniesieniu do wiary i religii,
- reklama chrześcijaństwa,
- wyjątkowość chrześcijaństwa według deklaracji *Dominus Iesus*.

6. PROPOZYCJA REALIZACJI

Wprowadzenie

Metoda – rozmowa kierowana. Nauczyciel zadaje pytanie: czy to nie wszystko jedno, jaką religię się wyznaje, w jakiego Boga się wierzy?

Po odpowiedziach uczniów wprowadza pojęcia relatywizmu i subiektywizmu w odniesieniu do wiary i religii we współczesnym świecie. Nawiązuje do tekstu wywiadu Benedykta XVI z Peterem Seewaldem (zob. podręcznik). Podsumowanie: dla chrześcijanina znającego naukę Ewangelii nie jest obojętnym, w jakiego Boga będzie wierzył. Dlatego jednym z obowiązków uczniów Chrystusa jest ewangelizacja i świadectwo.

Metoda – drama. Nauczyciel dzieli klasę na kilka grup. Każda z nich przygotowuje reklamę chrześcijaństwa w krótkiej formie teatralnej.

Można uwzględnić następujących odbiorców:

- 1) dzieci,
- 2) młodego „buntownika”,
- 3) starszych ludzi,
- 4) ludzie żyjących w XXII wieku.

Rozwinięcie tematu

Metoda – burza mózgów. Nauczyciel pyta uczniów:

- 1) dlaczego chrześcijaństwo jest wyjątkowe?
- 2) czym chrześcijaństwo różni się od innych religii według opinii osób wierzących?

Uczniowie udzielają odpowiedzi, a ochotnik zapisuje je na tablicy.

Metoda – praca w grupach. Nauczyciel dzieli klasę na kilka grup; każda otrzymuje po jednym fragmencie deklaracji *Dominus Iesus* (załącznik 1). Uczniowie w grupach wypisują argumenty za wyjątkowością chrześcijaństwa. Jedna z grup, może pracować nad tekstem o wyjątkowości chrześcijaństwa z działu „Przeczytaj”. Podsumowanie: po przeczytaniu tekstów w grupach, uczeń zapisuje na tablicy argumenty świadczące o wyjątkowości chrześcijaństwa i aktualności zbawczego posłannictwa Jezusa.

Zakończenie

Nauczyciel podsumowując pracę na lekcji, zwraca uwagę na najważniejsze konkluzje. Może się posłużyć tekstem z podręcznika, który zawiera wnioski dotyczące wyjątkowości zbawczej chrześcijaństwa, sformułowane na podstawie deklaracji *Dominus Iesus*

Deklaracja *Dominus Iesus* przypomina nam, że:

1. Objawienie Chrystusa zawiera jedyną i pełną prawdę o Bogu.
2. Kościół ma obowiązek głosić tę prawdę w drodze ewangelizacji.
3. Tylko wiara chrześcijańska zawiera prawdę absolutną.
4. Święte księgi innych religii nie są objawieniem tej prawdy, a mogą co najwyżej zawierać jej elementy.
5. Jezus Chrystus nie był tylko jednym z proroków, lecz Synem Bożym, którego śmierć na krzyżu odkupiła ludzkość w sposób zupełny (tzn. do odkupienia nie są potrzebne żadne inne działania Boże, w szczególności zawarte w innych wyznaniach).
6. Boży plan zbawienia obejmuje wszystkich ludzi.
7. Królestwo Boże nie może zostać urzeczywistnione bez Kościoła.

Notatka

Kościół naucza, że Boży plan zbawienia obejmuje wszystkich ludzi. Jednak tylko w Kościele katolickim założonym przez Jezusa Chrystusa Syna Bożego, wierzący otrzymują pełnię środków potrzebnych do zbawienia. Kościół odnosi się z szacunkiem do innych religii, zawierających w swojej nauce i w świętych księgach elementy prawdy, którą Bóg objawił o sobie.

Korelacja z edukacją szkolną

- 1) język polski – drama jako źródło informacji,
- 2) historia – zmiany w relacji chrześcijaństwa do innych religii.

7. INNE MOŻLIWOŚCI REALIZACJI

Lekcję można rozpocząć od przeczytania tekstu z działu „Listy, opinie” lub innych podobnych tekstów np. z Internetu; można wówczas zapytać uczniów o ich doświadczenia w omawianym temacie lekcji. Warto wykorzystać teksty biblijne zamieszczone w podręczniku ucznia służące właściwej argumentacji w dyskusji z uczniami.

8. ALTERNATYWNE TEKSTY DO WYKORZYSTANIA NA LEKCJI

PRZECZYTAJ

Dlaczego zostałem chrześcijaninem?

1. Przekonała mnie klarowność charakteru Jezusa Chrystusa, jego postępowanie, nauka, styl życia oraz śmierć. Nikt nigdy nie budził we mnie takiego szacunku i zaufania. Nikt nigdy bardziej nie zaimponował mi mądrością. Jezus sprowokował mnie swoim przykładem do innego życia, włożył kij w mrowisko i zawstydził mnie realizując ideały, które ja wyśmiewałem ponieważ nie potrafiłem im sprostać.
2. Biblia ściągnięta mi przysłowiowe klapki z oczu i okazała się źródłem życiowej mądrości, wsparciem do prowadzenia sprawiedliwego życia, oraz źródłem informacji o tym jaki jest Bóg. Okazało się, że jest zupełnie inny niż Go sobie wyobrażałem, inny niż stereotypowe poglądy na Jego temat. Postmodernista znalazł prawdę i okazała się wyzwoleniem, a nie klatką i narzędziem kontroli.
3. Doświadczyłem tego, w co uwierzyłem. Przeszedłem z teorii do uczucia. Abstrakcyjna miłość Boga do ludzkości stała się moim codziennym przeżyciem Jego obecności, w każdych okolicznościach, w każdym czasie. Jak raz to poczujesz, nigdy nie będziesz chciał już żyć poza Nim. Od tej pory wiesz, że On jest realny.
4. Fakty. Moja wiara opiera się na historycznych i logicznych przesłankach. Jezus nie jest mitem, ale człowiekiem z krwi i kości. Ewangelie to nie zmyślane historyjki, ale zapis jego niesamowitego, nietuzinkowego życia, spisane przez naocznych, wiarygodnych świadków. On zmienił historię ludzkości, jak nikt inny. Nie potrafi tego zrobić masowa halucynacja ani najlepiej

zmyślona bajka. Czy apostołowie, naoczni świadkowie zmartwychwstania Jezusa umarliby za halucynację? Oni wiedzieli, że to wszystko wydarzyło się na prawdę, że walka toczy się o wielką stawkę. Dlatego oddali swoje życie, a Kościół rozwijał się aż do dziś, jak potężna duchowa rewolucja na niespotykaną do tej pory skalę.

5. Chrześcijananie, mimo iż pełni słabości i wad (jak każdy człowiek), okazali się stanąć na wysokości zadania i reprezentowali w moim życiu Boga w odpowiedni sposób. Dzięki ich miłości, wsparciu, konsekwencji i prawości wiem, że On jest realny. Warto dodać, że wielu z nich to byli grzesznicy grubego kalibru: alkoholicy, narkomani, kryminaliści. Co innego mogło ich tak zmienić, jeśli nie doświadczenie Boga i Jego miłości?

6. Piękno Ewangelii. Ewangelia jest dla mnie najgłębszą nauką o sensie życia. Nie ma mądrzejszego przekazu, nie ma przekazu o większej mocy. Kiedy ludzie słyszą i wierzą Ewangelii w ich życiu dzieją się cuda. Ona jest jak dynamit. Dodatkowo jest tak prosta, że każdy może ją zrozumieć i tak głęboka, że nie potrafią osiągnąć jej dna nawet najtęższe umysły. Ewangelia jest niewyczerpanym źródłem życia i kreatywności dla każdego osobiście i dla całej cywilizacji.

7. Moc. Chrześcijaństwo jest czymś nadnaturalnym. Kiedy wierzysz widzisz niesamowite rzeczy, cuda stają się czymś codziennym, naturalnym. Bóg nie tylko otacza mnie miłością i daje doświadczać swojej obecności, mogę także obserwować Go w działaniu. Dowody są tu empiryczne.

8. Ostatnim powodem jestem ja sam. Nikt nie zna mnie lepiej niż ja sam (oprócz Boga). Wiem kim byłem przed poznaniem ewangelii i kim jestem teraz. To dwa różne bieguny. Bóg zmienił mnie w niesamowity sposób, stałem się człowiekiem zdolnym do miłości i mającym pokój w sercu. Jestem dla siebie codziennym dowodem Jego istnienia.

Piotr Zawadzki, *Dlaczego zostałem chrześcijaninem* [w:]

Chrześcijański Blog Dla Kulturotwórców

[dostęp 12 kwietnia 2013], dostępny w Internecie:

<http://respiracja.blogspot.com/2012/08/dlaczego-zostaem-chrzcijaninem.html>

18. Aktualność nauki Chrystusa

Załącznik 1

Grupa I **Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową?**

Powyższe pytanie jest postawione niejako „z boku”, przez jakiegoś przygodnego obserwatora, który nie identyfikuje się z chrześcijaństwem. Odpowiedź, którą mogę dać, jest natomiast odpowiedzią „od środka”; nie mówię więc, że religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową, ale, że moja religia jest naprawdę wyjątkowa. Nie jest to kwestia opinii, czyjegoś widzimisię. Wyjątkowość chrześcijaństwa wśród innych religii jest potwierdzona konkretnymi faktami. Zwrócimy uwagę na dwa spośród nich, które leżą u podstaw tej wyjątkowości i mają swoje źródło w Piśmie Świętym.

WYBRANIE

Stary Testament w jednoznaczny sposób wskazuje na wyjątkowe miejsce Izraela w historii zbawienia. Izrael jest Narodem Wybranym, czyli wyjątkowym w oczach Boga. Bóg mówi, wybrałem was sobie, choć byliście narodem najmniejszym na ziemi i spośród was wyjdzie Mesjasz, który przyniesie zbawienie światu. To wybranie, o którym mówi Stary Testament, w Nowym Przymierzu nabiera nowego znaczenia. Nie dotyczy już jednego narodu, ale ogarnia tych wszystkich, którzy odpowiedzieli na wezwanie obiecanego Mesjasza – Jezusa Chrystusa. Czy ktoś, kto został wybrany, nie jest wyjątkowy?

SYN BOŻY

Żadna inna religia nie spotkała Boga, tak jak to zostało nam dane. Chrześcijaństwo bierze swój początek od Jezusa – Syna Bożego, który stał się człowiekiem, dla naszego zbawienia. Właśnie to spotkanie człowieka z Bogiem poprzez Jego Syna, który przychodzi na świat, ukazuje niezwykłość doświadczenia wiary, które ma miejsce w chrześcijaństwie. „Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna” (Hbr 1, 1). To początkowe zdanie Listu do Hebrajczyków, przytoczone już przy okazji pytania o sens misji, pokazuje w zupełnie wyjątkowy sposób rolę, jaką chrześcijaństwo odgrywa w odniesieniu do religii żydowskiej, a poprzez to, także jego wyjątkowość spośród wszystkich religii świata. Chrześcijaństwo jest jedyną religią, która ma, można by rzec, bezpośrednie doświadczenie Boga. Czy można sobie wyobrazić, że wydarzy się coś bardziej wyjątkowego?

Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową? [w:] „Katecheta” 12/200 [dostęp 19 kwietnia 2013],
dostępny w Internecie: http://www.katecheta.pl/nr/exempla_trahunt/klopotliwe_pytania/dlaczego_religia_chrzescijanska_uwaza.html,

Grupa II **Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową?**

DEKLARACJA *DOMINUS IESUS* – O JEDYNOŚCI I POWSZECHNOŚCI ZBAWCZEJ JEZUSA CHRYSZTUSA I KOŚCIOŁA

11. Należy więc stanowczo wyznawać naukę wiary o jedyności zbawczej ekonomii zamierzonej przez Boga Trójjedynego, mającej swoje źródło i centrum w tajemnicy wcielenia Słowa, które jest pośrednikiem Bożej łaski na płaszczyźnie stwórczej i zbawczej (por. Kol 1, 15-20), na nowo jednoczy wszystko w sobie (por. Ef 1, 10) i «stało się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i uświęceniem, i odkupieniem» (por. 1 Kor 1, 30). Tajemnica Chrystusa odznacza się bowiem wewnętrzną jednością, która sięga od wiecznego wybrania w Bogu aż do paruzji: «W Nim bowiem [Ojciec] wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem» (Ef 1, 4); «W Nim dostąpiliśmy udziału my również, z góry przeznaczeni zamiarem Tego, który dokonuje wszystkiego zgodnie z zamysłem swej woli» (Ef 1, 11); «Albowiem tych, których [Ojciec] przedtem poznał, tych też przeznaczył na to, by się stali na wzór obrazu Jego Syna, aby On był pierworodnym między wielu braćmi. Tych zaś, których przeznaczył, tych też powołał, a których powołał – tych też usprawiedliwił, a których usprawiedliwił – tych też obdarzył chwałą» (Rz 8, 29-30).

Grupa III Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową?

DEKLARACJA *DOMINUS IESUS* – O JEDYNOŚCI I POWSZECHNOŚCI ZBAWCZEJ JEZUSA CHRYSYSTUSA I KOŚCIOŁA

13. Wielokrotnie stawia się też tezę, która zaprzecza jedyności i powszechności zbawczej tajemnicy Jezusa Chrystusa. To stanowisko nie ma żadnej podstawy biblijnej. Należy bowiem wyznawać stanowczo, jako niezmienną naukę wiary Kościoła, prawdę o Jezusie Chrystusie, Synu Bożym, Panu i jedynym Zbawicielu, który przez wydarzenie swojego wcielenia, śmierci i zmartwychwstania doprowadził do końca historię zbawienia, mającą w Nim swoją pełnię i centrum. Potwierdzają to jednoznacznie świadectwa nowotestamentowe: «Ojciec zesłał Syna jako Zbawiciela świata» (1 J 4, 14); «Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata» (J 1, 29). W swojej mowie przed Sanhedrynem Piotr, pragnąc wyjaśnić uzdrowienie chromego od urodzenia (por. Dz 3, 1-8), dokonane w imię Jezusa Chrystusa, oświadcza: «I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, przez które moglibyśmy być zbawieni» (Dz 4, 12). Ten sam apostoł dodaje ponadto, że Jezus Chrystus «jest Panem wszystkich», i «że Bóg ustanowił Go sędzią żywych i umarłych»; dlatego «każdy kto w Niego wierzy, przez Jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów» (por. Dz 10, 36. 42. 43).

Paweł zwracając się do wspólnoty w Koryncie, pisze: «A choćby byli na niebie i na ziemi tak zwani bogowie – jest zresztą mnóstwo takich bogów i panów – dla nas istnieje tylko jeden Bóg, Ojciec, od którego wszystko pochodzi i dla którego my istniejemy, oraz jeden Pan, Jezus Chrystus przez którego my jesteśmy» (1 Kor 8, 5-6). Także apostoł Jan stwierdza: «Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, aby świat został przez Niego zbawiony» (J 3, 16-17). W Nowym Testamencie powszechna wola zbawcza Boga łączy się ściśle z jedynym pośrednictwem Chrystusa: Bóg «pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek, Chrystus Jezus, który wydał siebie samego na okup za wszystkich» (1 Tm 2, 4-6).

Grupa IV Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową?

DEKLARACJA *DOMINUS IESUS* – O JEDYNOŚCI I POWSZECHNOŚCI ZBAWCZEJ JEZUSA CHRYSYSTUSA I KOŚCIOŁA

16. Pan Jezus, jedyny Zbawiciel, nie ustanowił zwyczajnej wspólnoty uczniów, lecz założył Kościół jako tajemnicę zbawczą. On sam jest w Kościele, a Kościół jest w Nim (J 15, 1 nn.; Ga 3, 28; Ef 4, 15-16; Dz 9, 5); dlatego pełnia tajemnicy zbawczej Chrystusa należy także do Kościoła, nierozzerwalnie złączonego ze swoim Panem. Jezus Chrystus bowiem nadal jest obecny i prowadzi swoje dzieło odkupienia w Kościele i poprzez Kościół (por. Kol 1, 24-27) 47, który jest Jego Ciałem (por. 1 Kor 12, 12-13. 27; Kol 1, 18). Tak jak głowa i członki żywego ciała, chociaż nie są tożsame, są nierozdzielne, tak również Chrystusa i Kościoła nie należy utożsamiać, ale nie można też oddzielać, stanowią bowiem jedynego «całego Chrystusa». Ta sama nierozdzielność jest wyrażona w Nowym Testamencie także przy pomocy analogii Kościoła jako Oblubienicy Chrystusa (por. 2 Kor 11, 2; Ef 5, 25-29; Ap 21, 2. 9).

Dlatego w powiązaniu z jedynością i powszechnością zbawczego pośrednictwa Jezusa Chrystusa należy stanowczo wyznawać jako prawdę wiary katolickiej jedynść założonego przezeń Kościoła. Tak jak jest jeden Chrystus, istnieje tylko jedno Jego Ciało, jedna Jego Oblubienica: «jeden Kościół katolicki i apostołski». Ponadto obietnice Pana, że nigdy nie opuści swojego Kościoła (por. Mt 16, 18; 28, 20) i będzie nim kierował przez swego Ducha, oznaczają też, iż według wiary katolickiej jedynść i jedność Kościoła, a także wszystko to, co stanowi o jego integralności, nigdy nie przeminie.

Wierni zobowiązani są wyznawać, że istnieje historyczna ciągłość – zakorzeniona w sukcesji apostołskiej – pomiędzy Kościołem założonym przez Chrystusa i Kościołem katolickim: «To jest jedyny Kościół Chrystusowy (...), który Zbawiciel nasz po zmartwychwstaniu swoim powierzył do pasienia Piotrowi (por. J 21, 17), zlecając jemu i pozostałym apostołom, aby go krzewili i nim kierowali (por. Mt 28, 18 nn.), i który założył na wieki jako „filar i podwalinę prawdy” (1 Tm 3, 15). Kościół ten, ustanowiony i zorganizowany na tym świecie jako społeczność, trwa w (*subsistit in*) Kościele katolickim, rządzonego przez następcę Piotra oraz biskupów pozostających z nim we wspólnocie (*communio*)». W wyrażeniu «*subsistit in*» Sobór Watykański II chciał ująć łącznie dwa stwierdzenia doktrynalne: po pierwsze, że Kościół Chrystusowy, pomimo podziału chrześcijan, nadal istnieje w pełni jedynie w Kościele katolickim; po drugie, że «liczne pierwiastki uświęcenia i prawdy znajdują się poza jego organizmem» 55, to znaczy w Kościołach i kościelnych Wspólnotach, które nie są jeszcze w pełnej wspólnocie z Kościołem katolickim. Jednak w odniesieniu do tych ostatnich należy stwierdzić, że ich «moc pochodzi z samej pełni łaski i prawdy, powierzonej Kościołowi katolickiemu».

Grupa V

Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową?

DEKLARACJA *DOMINUS IESUS* – O JEDYNOŚCI I POWSZECHNOŚCI ZBAWCZEJ JEZUSA CHRYSTUSA I KOŚCIOŁA

17. Istnieje zatem jeden Kościół Chrystusowy, który trwa w Kościele katolickim rządzonym przez Następcę Piotra i przez biskupów w łączności z nim. Kościoły, które nie będąc w pełnej wspólności z Kościołem katolickim, pozostają jednak z nim zjednoczone bardzo ścisłymi więzami, jak sukcesja apostołska i ważna Eucharystia, są prawdziwymi Kościołami partykularnymi. Dlatego także w tych Kościołach jest obecny i działa Kościół Chrystusowy, chociaż brak im pełnej komunii z Kościołem katolickim, jako że nie uznają katolickiej nauki o prymacie, który Biskup Rzymu posiada obiektywnie z ustanowienia Bożego i sprawuje nad całym Kościołem.

Natomiast Wspólnoty kościelne, które nie zachowały prawomocnego Episkopatu oraz właściwej i całkowitej rzeczywistości eucharystycznego misterium, nie są Kościołami w ścisłym sensie; jednak ochrzczeni w tych Wspólnotach są przez chrzest wszczępieni w Chrystusa i dlatego są w pewnej wspólności, choć niedoskonałej, z Kościołem. Chrzest bowiem sam w sobie zmierza do osiągnięcia pełni życia w Chrystusie poprzez integralne wyznawanie wiary, Eucharystię i pełną komunię w Kościele.

«Nie wolno więc wiernym uważać, że Kościół Chrystusowy jest zbiorem – wprawdzie zróżnicowanym, ale zarazem w jakiś sposób zjednoczonym – Kościołów i Wspólnot eklezjalnych. Nie mogą też mniemać, że Kościół Chrystusowy nie istnieje już dziś w żadnym miejscu i dlatego winien być jedynie przedmiotem poszukiwań prowadzonych przez wszystkie Kościoły i wspólnoty». W rzeczywistości «elementy tego Kościoła już nam danego istnieją łącznie i w całej pełni w Kościele katolickim oraz, bez takiej pełni w innych Wspólnotach». «Same te Kościoły i odłączone Wspólnoty, choć w naszym przekonaniu podlegają brakom, wcale nie są pozbawione znaczenia i wagi w tajemnicy zbawienia. Duch Chrystusa nie wzbrania się przecież posługiwać nimi jako środkami zbawienia, których moc pochodzi z samej pełni łaski i prawdy, powierzonej Kościołowi katolickiemu». Brak jedności wśród chrześcijan jest z pewnością raną dla Kościoła: nie w tym sensie, że Kościół jest pozbawiony jedności, lecz że podział «przeszkadza w pełnym urzeczywistnieniu się jego powszechności w historii»

Grupa VI

Dlaczego religia chrześcijańska uważa się za wyjątkową?

DEKLARACJA *DOMINUS IESUS* – O JEDYNOŚCI I POWSZECHNOŚCI ZBAWCZEJ JEZUSA CHRYSTUSA I KOŚCIOŁA

20. Z tego, co zostało wyżej przypomniane, płyną pewne wnioski, które winny wytyczyć drogę, jaką musi zmierzać refleksja teologiczna, aby głębiej zrozumieć związek Kościoła i religii niechrześcijańskich ze zbawieniem. Przede wszystkim należy stanowczo wierzyć w to, że «pielgrzymujący Kościół konieczny jest do zbawienia. Chrystus bowiem jest jedynym pośrednikiem i drogą zbawienia, On, co staje się dla nas obecny w Ciele swoim, którym jest Kościół; On to właśnie, podkreślając wyraźnie konieczność wiary i chrztu (por. Mk 16, 16; J 3, 5), potwierdził równocześnie konieczność Kościoła, do którego ludzie dostają się przez chrzest, jak przez bramę». Tej nauki nie należy przeciwstawiać powszechnej woli zbawczej Boga (por. 1 Tm 2, 4); dlatego «trzeba koniecznie łączyć wzajemnie te dwie prawdy, mianowicie rzeczywistą możliwość zbawienia w Chrystusie dla wszystkich ludzi i konieczność Kościoła w porządku zbawienia».

Kościół jest «powszechnym sakramentem zbawienia», ponieważ będąc zawsze w tajemniczy sposób złączony z Jezusem Chrystusem Zbawicielem i podporządkowany Mu jako Głowie, w planie Bożym ma nieodzowny związek ze zbawieniem każdego człowieka. Dla tych, którzy nie są w sposób formalny i widzialny członkami Kościoła, «Chrystusowe zbawienie dostępne jest mocą łaski, która, choć ma tajemniczy związek z Kościołem, nie wprowadza ich do niego formalnie, ale oświeca ich w sposób odpowiedni do ich sytuacji wewnętrznej i środowiskowej. Łaska ta pochodzi od Chrystusa, jest owocem Jego ofiary i zostaje udzielana przez Ducha Świętego». Ma ona związek z Kościołem, który «swoją początek bierze wedle planu Ojca z posłania (*ex missione*) Syna i z posłania Ducha Świętego».